

Ένας αγέρας λυγρὸς καὶ θαυμαστός ἔλεμα!

«Εἶπε κάποιος ἀπὸ

τους αγίους Γέροντας. ὅτι μίαν φοράν ὅπου ἤμουν εἰς τὸ κελλίον μου, μου ἦλθε λύπη, ἀκηδία καὶ κακὴ καρδιά. καὶ ἐπῆγα πρὸς κάποιον Γέροντα, ὅπου ἦτον ἅγιος ἄνθρωπος, καὶ τὸν ἐχαιρέτησα παρακαλώντας τὸν νὰ μου εἰπῇ κανένα λόγον ὠφελείας, διὰ νὰ στραφῇ ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν καὶ τὴν ἀκηδίαν ἐκείνην ὅπου εἶχα, πρὸς τὰ καλὰ καὶ σωτήρια τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς αγιότητος ἔργα.

Ὁ δε Γέρων ἐκεῖνος ὁ ἅγιος καὶ θαυμαστός, ἐπειδὴ ἦτον θεοφόρος καὶ ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῆς θείας χάριτος εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ζωὴν του, μου ἐδιηγήθηκε πολλὰ γλυκύτατα καὶ σωτήρια λόγια ὅπου ἦσαν ἱκανὰ καὶ ἄξια νὰ στηρίζουν καὶ νὰ οἰκοδομοῦν κάθε ψυχὴν καὶ νὰ τὴν προτρέπουν με φιλοτιμίαν νὰ πορεύεται τὴν ὁδὸν τῆς μετάνοίας. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου καὶ εὐχαρίστησα τὸν Θεόν. Κατόπιν ἠρώτησα τὸν Γέροντα νὰ μου εἰπῇ περὶ καθαρὰς καὶ εἰρηνικῆς καὶ αγίας προσευχῆς. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἅγιος Γέρων εἶπεν:

Μίαν φοράν εἰς τὸν καιρὸν τῆς αγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἔτυχε καὶ ἐσηκώθηκα ἀπὸ τὸν ὕπνον πρὶν ἀπὸ τὸ μεσονύκτιον. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπροσκύνησα ἕως ἐδάφους μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ καὶ αγάπης τὸν ὑπὸ πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξου Χριστιανῶν προσκυνούμενον Θεόν.

Ἐπειτα ὑψώσας τὰς χεῖρας μου καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸν οὐρανὸν προσηυχόμην ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Καὶ ὅσον μου ἦτο δυνατόν προσηυχόμην με πολλήν

κατάνυξιν και με δάκρυα εις τους οφθαλμούς. Και μοι εφάινετο -καθώς είναι και η αλήθεια- ότι συνωμίλουν νοητώς και χωρίς λάλημα της φωνής μετά του αγαπητού και πολυποθουμένου μου Θεού.

Συνέβη λοιπόν τότε, εις τον καιρόν της προσευχής μου εκείνης -καθώς με εφάνη- ότι ηρπάγη ο νους μου, και ανέβη, και απέρασεν αυτόν τον φαινόμενον ουρανόν και ευρέθη μέσα εις κάποιαν πόλιν μεγάλην και πολυάνθρωπον.

Το δε κάλλος της πόλεως εκείνης καθώς είναι, λογιάζω ότι δεν δύναται νους ανθρώπου να το ειπή και να το παραστήση καθώς πρέπει, πλην όσον δύναται ο νους μου και η γλώσσα μου να διηγηθώ: δια την ευμορφίαν και ευπρέπειαν όπου είχαν τα τείχη της πόλεως εκείνης της ουρανίου. δια τον πολύτιμον και μεγαλοπρεπή στολισμόν όπου είχαν αι θύρες της, δια την λαμπροτάτην και χρυσοειδή θεωρίαν όπου είχεν το έδαφός της, και δια όλην την άλλην θαυμαστήν σύνθεσιν και τεχνουργίαν, της οποίας τεχνίτην και δημιουργόν ελογιάζα τον Θεόν.

Ο δε πολύς και περισσός λαός και κόσμος, το πλήθος των ανθρώπων όπου ήσαν εκεί δεν είχαν μετρημόν ουδέ λογαριασμόν. Και ήσαν όλοι εστεφανωμένοι τας κεφαλάς, και εστολισμένοι με κάλλος, και με λαμπράς ενδυμασίας. Το δε είδος και η στολή ενός εκάστου δεν ήτον ομοία εις όλους, αλλ' ήτο πολλών λογίων.

Άλλων δηλαδή οι στέφανοι ήσαν ωσάν από γυαλί καθαρώτατον και λαμπροί ως κρύσταλλον. Άλλων ήσαν αργυροειδείς. άλλων χρυσοειδείς και εκ λίθων πολύτιμων. και άλλων μαργαροειδείς.

Και εις την ενδυμασίαν επίσης συνέβαινεν το όμοιον με τους στεφάνους. έβλεπον ενδυμασίας πολλών λογίων με διάφορα και πολύτροπα χρώματα. Εφορούσαν δηλ. οι μακάριοι κάτοικοι της πόλεως εκείνης της ουρανίου, στολάς και στεφάνους όχι μόνον από τες τιμημένες ύλες του χρυσίου και του αργυρίου και των πολύτιμων λίθων, αλλά και ωσάν από σιδήρου και χαλκού και μολύβδου εφάινετο ότι είχαν υφασμένες και πλεγμένες μερικοί τες στολές αυτών και τους στεφάνους, αναλόγως της πνευματικής αυτών καταστάσεως.

Ταύτα βλέποντας εγώ εθαύμαζον και με εφάνη καλόν να ερωτήσω κάποιους από εκείνους τους φορούντας τους στεφάνους να με ειπούν τι λογής αρετήν είχαν κατορθώσει εις τον κόσμον με το πολυπαθές σώμα των, και ποία ήτο η θαυμαστή και θεάρεστος εργασία των και κατηξιώθησαν να έλθουν εις εκείνην την αξιοθαύμαστον και πολυαγαπημένην πόλιν, δια να έχουν τόσην τιμήν και δόξαν.

Αυτά συλλογιζόμενος επλησίασα εις έναν από εκείνους τους λαμπροφορεμένους όπου έβλεπα, του οποίου η στολή και ο στέφανος ήσαν ωσάν από τας χρυσοειδείς ακτίνας του ηλίου, και τον ηρώτησα. άρχοντά μου τιμημένε και υπέρλαμπρε, ειπέ μοι. εις την δόξαν σου αυτήν και την λαμπρότητα πώς εισήλθες; Ποίον ήτο το

ὑψος της κατὰ Θεόν αρετῆς σου εἰς την πρόσκαιρον ζωὴν δια το οποίον τόσον υπέρλαμπρα ἐδῶ ἐτιμήθης; Καὶ ἀποκριθεὶς ἐκεῖνος μοι εἶπεν:

Εγώ, ἀδελφέ μου ἦμουν πτωχός καὶ ταλαίπωρος καὶ ἀσθενής καὶ ἀδύνατος καὶ χωλός ἀπὸ μικρὰς ἡλικίας. Καὶ ἐπειδὴ υπέμεινα μετὰ εὐχαριστίας την σιδηρὰν κάμινον της πτωχείας καὶ την πολυχρόνιον της ἀσθενείας ταλαιπωρίαν χωρὶς γογγυσμού, δι' αὐτό μου ἐδόθη παρὰ του φιλανθρώπου Θεοῦ νὰ ἔχω μετὰ θάνατον αὐτὴν την δόξαν καὶ την λαμπρότητα, ὅπου βλέπεις.

Τότε ἀφῆκα αὐτόν καὶ ἦλθον πρὸς ἄλλον, του οποίου ἡ μεν ὄψις ἦτο ὡσάν τον λαμπρόν αὐγερινόν, ἡ δὲ ἐνδυμασία καὶ ὁ στέφανός του ἦτον ἀπὸ μαργαρίτας καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους ἐστολισμένα. Ἠρώτησα λοιπὸν καὶ αὐτόν ὡσάν καὶ τον πρῶτον, καὶ ἀπεκρίθη καὶ μοι εἶπε:

Εγώ, ἀδελφέ, ἦμουν καλόγερος εἰς την πρόσκαιρον ζωὴν, καὶ αφοῦ ἀρχισα την μοναχικὴν πολιτείαν ἕως τέλους καλὰ ἐκοπίασα με τοὺς κόπους της ἀσκήσεως καὶ με ἀνδρείαν καὶ υπομονὴν ἐκαρτέρησα τοὺς πειρασμούς καὶ τὰς θλίψεις της ἀσκητικῆς ζωῆς. Ἀλλ' εἰς το τέλος ἐδελεάσθηκα ἀπὸ τοὺς ἐκ δεξιῶν λογισμούς καὶ ἐχειροτονήθην ἐπίσκοπος.

Ὅμως πάλιν φοβηθεὶς τον Θεόν οἰκονόμησα καὶ ἐκυβέρνησα καλὰ με εὐσέβειαν καὶ εὐλάβειαν τὰ της ἀρχιερωσύνης, καὶ δι' αὐτό ὡσάν ἐχωρίσθην ἀπὸ το σῶμα μου ἦλθον ἐδῶ καὶ ἔλαβον παρὰ του φιλανθρώπου Θεοῦ την δόξαν αὐτὴν ὅπου βλέπεις εἰς τον τόπον αὐτόν της χαρὰς καὶ εὐφροσύνης.

Εάν ὁμως δὲν εἶχον στέρξει το ἀξίωμα της Ἀρχιερωσύνης, καὶ εἴχα ἀποστραφῆ την πρόσκαιρον ἐκείνην δόξαν του κόσμου, θὰ ἦμουν τώρα καὶ ἐγώ ὅλος φῶς, καὶ ὅλος ἐνδεδυμένος τον ἥλιον, καθὼς ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός με τον οποίον ομίλησες προτύτερα.

Τότε ἀφήνοντάς καὶ αὐτόν τον σεβάσμιον Γέροντα ἐπήγα πρὸς κάποιον ἄλλον ὅπου ἐφόρει στέφανον ἀργυροῦν, καὶ το πρόσωπόν του ἦτο λαμπρόν καὶ χαριέστατον καὶ ἡ ἐνδυμασία του ἦτο λευκὴ ὡσάν το χιόνι καθὼς δέχεται τὰς ἀκτῖνας του ἡλίου. Ἠρώτησα καὶ αὐτόν νὰ μοι εἰπῇ ποῖαν ἀρετὴν εἶχε κατορθώσει εἰς τον κόσμον. Καὶ ἀποκριθεὶς μοι εἶπεν:

Εγώ ἀδελφέ ἦμουν ἄνθρωπος λαϊκός εἰς την ζωὴν ἐκείνην, ἐξοικονομών τον ἄρτον μου καὶ τὰ ἀπαραίτητα πρὸς το ζῆν με τον ἰδρώτα του προσώπου μου, καθὼς ἐπρόσταξεν ὁ Θεός. Καὶ ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἔλαβον γυναῖκα νόμιμον κατὰ τὰς εὐλογίας της Ἐκκλησίας, καὶ ἀπέκτησα τέκνα ὅσα ἔδωκεν ὁ Θεός, καὶ εἰς ὅλην μου την ζωὴν ἄλλην γυναῖκα δὲν ἐγνώρισα.

Και με την χάριν του Χριστού πορευόμενος κανένα δεν επείραξα, κανένα δεν ηδίκησα, κανένα δεν επίκρανα, κανένα δεν εσυκοφάντησα. ελεημοσύνην έκαμνα όσον ημπορούσα. από την Εκκλησίαν και από τα άγια Μυστήρια δεν έλειπα και με φόβον Θεού και αγάπην των συνανθρώπων μου απέρασα την ζωήν μου.

Δι' αυτό και όταν δια του θανάτου εχωρίσθηκα από το σώμα μου ήλθον, Θεού βουλήσει, εις τον τόπον αυτόν και εις την ανάπαυσιν αυτήν όπου με βλέπεις μετά των Δικαίων.

Τότε, αφήνοντας και αυτόν επήγα προς δύο άλλους όπου έστεκαν μαζί και είχαν ο μεν ένας ωσάν από σίδηρον πλεγμένον τον στέφανόν του, ο δε άλλος ωσάν από χαλκόν, και η όψις των ήτον εις το κατά φύσιν, καθώς φαίνονται εις τον κόσμον αυτόν όλοι οι άνθρωποι.

Τα δε ενδύματά των ήσαν εις την μέσην τάξιν. ούτε εντελώς λερωμένα, ούτε πάλιν, ακάθαρτα, αλλά ωσάν να ήτον πλυμμένα. Και όταν τους ερώτησα τι έκαμαν εις την ζωήν, απεκρίθησαν και με είπαν:

Ημείς, αδελφέ, ήμεθα κακότροποι άνθρωποι εις την ζωήν και κατά πολύ αμαρτωλοί. καμμίαν αμαρτίαν δεν αφήκαμεν όπου να μην την πράξωμεν. Και επειδή δεν αφήναμεν με το καλόν τες αμαρτίες μας, ήλθεν ο θάνατος με την προσταγήν του Θεού να μας κόψη ωσάν άκαρπα δένδρα και να μας παραπέμψη εις το πυρ το αιώνιον.

Όμως, τότε την ώραν του θανάτου, εβάλαμεν εις τον νουν μας την πολλήν ευσπλαγχνίαν του Θεού και το αμέτρητον έλεος του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, όπου λέγει δια του προφήτου: «Και μετά ταύτα πάντα επίστρεψον».

Και πάλιν αλλού όπου λέγει: «Ου θελήσει θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού ως το επιστρέψαι και ζην αυτόν». Δια ταύτα και ημείς, επέσαμεν εις μετάνοιαν αληθινήν με ταπείνωσιν και συντετριμμένην καρδίαν και με το φάρμακον της εξομολογήσεως ευρήκαμεν την ιατείαν της ψυχής μας.

Εδώσαμεν δε λόγον εις τον Θεόν με όλην την δύναμιν της ψυχής μας να παύσωμεν τελείως τες αμαρτίες μας, όχι μόνον να μην τες ξαναπράξωμεν αλλά μήτε να τες ξαναεπιθυμήσωμεν.

Και με τοιαύτας σταθεράς υποσχέσεις εστερεώσαμεν την μετάνοιάν μας προς τον Πανάγαθον Θεόν, παρακαλούντες την Παναγίαν Θεοτόκον και πάντας τους Αγίους να βοηθήσουν εις την απόφασίν μας να μη στρέψωμεν εις τα οπίσω.

Αλλά, πώς να σου διηγηθώμεν, αδελφέ, την άπειρον ευσπλαγχνίαν του Ουρανίου

Πατρός την οποίαν έδειξεν εις ημάς και ανά πάσαν στιγμήν δεικνύει εις όλους τους αμωρτωλούς, αναμένων την μετάνοιάν τους και δίδων εις τον καθένα χωριστά και εις όλους μαζί αφορμήν και τρόπους και ευκαιρίες επιστροφής και διορθώσεως!

Καθώς δεν έχουν μετρημόν τα φύλλα των δένδρων και η άμμος της θαλάσσης, ομοίως δεν έχει μετρημόν και το έλεος του Θεού όπου απλώνει εις τον αμαρτωλόν παρακαλώντας τον με την χάριν του να συνέλθη και να μετανοήση έστω και την ενδεκάτην ώραν της ζωής του, έστω ολίγον προ του θανάτου του, καθώς ο ληστής επάνω εις τον Σταυρόν.

Αυτά τα παρηγορητικά λόγια μου είπον οι αδελφοί εκείνοι, οι οποίοι αν και υπήρξαν κατά πολύ αμαρτωλοί εις την ζωήν αυτών, όμως εις το τέλος φοβηθέντες την κόλασιν και ελπίσαντες εις το θείον έλεος έπλυναν την στολήν της ψυχής των με τα δάκρυα της μετανοίας και λυτρωθέντες της κολάσεως εισήλθον εις τον τόπον της αιωνίου αναπαύσεως.

Αυτά μου είπεν ο άγιος εκείνος Γέρων της ερήμου και έπειτα έσκυψε την κεφαλήν κάτω και εστέναξεν από καρδίας. Εγώ ακούοντας εκείνον τον στεναγμόν εσυλλογίστηκα με πολλήν ταπείνωσιν και είπα εις εαυτόν: Αλλοίμονον εις εμέ και εις τους κατ' εμέ αμαρτωλούς!

Αν αυτός ο άγιος Γέρων αναστενάζει τόσον βαθέως, παρ' ότι ο Θεός τον ηξίωσε να ιδή και να θαυμάση τόσα θαυμαστά του άλλου κόσμου, πόσον πρέπει να αναστενάζω και να δακρύω και να μετανοώ καθ' ημέραν και ώραν εγώ δια τες αμαρτίες μου;

Τότε τον ηρώτησα δια τελευταίαν φοράν να μου ειπή δι' εκείνον τον βαθύν στεναγμόν. Και ο τίμιος Γέρων καθώς εσήκωνεν την ολόλευκον κεφαλήν του με τους δακρυσμένους οφθαλμούς επρόσθεσεν έναν ακόμη στεναγμόν και με κατανυκτικήν φωνήν μου είπεν:

Δεν ημπορώ, αδελφέ, να λησμονήσω τα όσα είδα και άκουσα εις την άνω εκείνην Ιερουσαλήμ, από τα οποία δεν σου εδιηγήθηκα ουδέ ένα χιλιοστόν. Στενάζω και θρηνώ δια την αμέλειάν μου και δια την σκληροκαρδίαν και αμετανοησίαν των συνανθρώπων μου, όπου ο Πανάγαθος, μας έχει ετοιμάσει τα κάλλη του Παραδείσου και ημείς οι ταλαίπωροι και εσκοτισμένοι δεν θέλομεν να αφήσωμεν τες αμαρτίες μας και τες κακές επιθυμίες μας, τες πλεονεξίες και αδικίες και τους φθόνους και τες μνησικακίες μας να μετανοήσωμεν από καρδίας και να συμφιλιωθώμεν με τον Θεόν και τους συνανθρώπους μας δια να αξιωθώμεν και ημείς της χαράς εκείνης των σωζομένων».

-hellas-orthodoxy.blogspot.gr